el catalét...

me recòrdo da putàt
qoela campana gréva
sonàr sul vent zidiósa
par compagnar valgùni

el prèt co la sò tònega
color de genzianèla
cantarse le sò slòiche
co i òci mizi e sgionfi

pò i ceregòti stufi
a sdindonàr el trìbol
le femene col vel
a dirghe su orazión

pogià sul catalét
qoel brùt gabàn de zìrm
e fiori tut entorn
fumént de ‘ncenso crùo

ma ‘ncöi no i l’à dropà
i se l’è töt en spala
par darghe l’ultim ciao
tegnèndosel arènt

la gènt la vèn pu bèla
vardarghe dré al sò viac
e l’ultima caréza
aqoa santèl che sgola

vorìa che avesti vist
recòrdi dent qoei òci
e tègno fis ‘n de ‘l cör

qoel ultim tò soriso

el catalét…

m’as dit parole dolcie
che m’à ‘ngropà ‘l respiro
col sol che neva gió
sentà sul pontesèl

e ‘l navesèl de vozi
che salta för par sora
rembomba ‘n pöc de ti
e torna ‘l bòt

e ‘l bate ancor

Giuliano

Oggi una persona buona non c’è più…

Questo/a opera è pubblicata con una Licenza Creative Commons